

Phần 13

Chương 61

Xem Ai Náo Nhiệt

Thẩm Quát bị xử chém lập quyết, có người nói khi thượng triều thánh thượng cũng có phần do dự. Thế nhưng, chứng cứ xác thực, ngài cũng phải đành nén đau mà hạ thánh chỉ vậy thôi. Không hề đuổi tận giết tuyệt gia quyến Thâm gia, cũng không xử trí gì thêm, chỉ hạ lệnh xét nhà.

Ngày thánh chỉ ban ra, Thâm Hành vẫn đứng trước cửa lớn từ đầu tới cuối, thản nhiên nhìn những quan binh kia ra ra vào vào nhà mình. Viên quan phụ trách thanh tra và tịch biên tài sản Kim đại nhân nhìn những món đồ lần lượt được khiêng ra, vẻ mặt vô cùng kinh ngạc. Có lẽ ông ta đang cảm thấy, trong nhà một “tham quan”, sao lại chẳng khác nào trò nghèo là vậy.

Thuộc hạ tới bẩm báo, đại nhân, đã lục soát toàn bộ, tất cả chỉ có thế thôi. Người xem, có cần đào hậu viện lên không? Thâm Hành đứng bên cạnh, sai Đạo Đạo lấy cuộc xêng đưa cho hắn, sau đó mới xoay người ra ngoài. Kẻ tịch biên tài sản đương nhiên sẽ muốn vơ vét gì thêm, nàng không biết ở nhà Ngụy đại nhân thế nào, nhưng đến nhà nàng thì quả nhiên lộn chỗ.

Đứng giữa đường cái tấp nập, nàng không biết mình nên đi đâu về đâu. Không lâu nữa, Thâm phủ sẽ bị dán niêm phong, mấy hạ nhân ít ỏi trong phủ cũng cáo lão về quê hết.

Đạo Đạo đi theo bên cạnh nàng, kéo kéo ống tay áo rồi nói: “Tiểu thư, ngài tới Vương phủ làm gì? Không phải Thiên Tuế gia đi Phụng Vu sơn rồi sao?”

Nàng ngẩng đầu nhìn bốn chữ lớn Đao Thân Vương Phủ trước mắt, đột nhiên lại cảm thấy sững sờ. Trong lúc vô tình, hóa ra nàng lại đi tới nơi này. Đạo Đạo nói: “Không thì chúng ta đi tìm Vương gia đi? Nhất định ngài ấy sẽ có cách cứu lão gia.”

Nàng khẽ gật đầu.

Bệnh cũ của Tô Nguyệt Cẩm phát tác, vốn đã vô cùng hung hiểm, hơn nữa Phụng Vu sơn đường xá xa xôi, cho dù tìm được cũng không kịp cứu cha nàng. Chuyện lần này xảy ra đột ngột đến vậy, ngày nàng biết được tin tức cũng đã là ba ngày trước khi thẩm tra. Không phải Thâm Hành không muốn hắn trở về, chỉ có điều, thật sự đã không kịp nữa rồi.

“Vị này không phải Thâm đại cô nương à?” Một giọng nói the thé vang lên bên tai, “Cha mình cũng bị phán quyết xử chém rồi, sao còn có tâm trạng mà đi dạo thế này? À, suýt chút nữa thì ta quên mất, cô quen biết Đao tiểu Vương gia

sao? Chỉ tiếc hiện giờ Vương gia không có ở kinh thành, cho dù có lòng cũng không giúp nổi.”

Cho dù không quay đầu lại, Thẩm Hành cũng biết người vừa đến là Lưu Nhã Quân, cũng chỉ có nàng ta, mới có thể nói chuyện với giọng điệu chanh chua khó chịu đến vậy.

Phía sau có tiếng bước chân của hai người, người sau có phần nặng nề, vừa nghe đã biết là người có mang. Mang thai còn thích “bôn ba” như vậy, ngoài cô “bạn thân chôn khuê phòng” kia của nàng, còn có thể là ai nữa chứ?

Quả nhiên, vị Lưu thiên kim vừa mới dứt lời xong, ngay sau đó là âm thanh nhẹ nhàng của Trương Văn Quân.

“Sao muội lại nói chuyện như vậy? Chuyện của Thẩm bá bá, phận làm con sao có thể không đau lòng được đây. Tiểu Hành cũng cố gắng lắm rồi, không phải nàng ấy đã tới tiệm trâm ngọc tìm người làm chứng đó sao? Chỉ tiếc gan của đôi phương quá nhỏ, không dám làm chứng giả, chắc là bạc chưa đủ rồi?”

Nàng thở dài một tiếng, làm như tiếc hận.

“Nếu lúc trước, người chịu nhận bạc mẹ chồng ta đưa thì làm sao đến nông nỗi không chỗ nhờ vả như bây giờ? Mà cũng phải thôi, ba vạn lạng so với ba mươi vạn lạng, đúng là không đáng gì ấy nhỉ, cũng khó trách.”

Thẩm Hành lẳng lặng nhìn nàng ta. Hai người họ đều hiểu rõ ý lời. “Người nói vậy.” Đạo Đạo không bình tĩnh nổi, chống eo quát tháo.

“Lão gia nhà chúng ta không hề nhận hối lộ, tiểu thư cũng chưa từng ép cô nương La Quyên gì kia, càng không có chuyện lấy bạc ra mua chuộc nàng ta, có người muốn ngáng chân sau lưng. Còn người đó là ai, trong lòng mọi người đều hiểu, bớt làm trò đi, trước mặt người ta thì giả bộ làm người, sau lưng họ thì lại đi làm quỷ.”

Trương Văn Quân cũng không tiếp lời thêm, nhưng Lưu Nhã Quân lại như kiêu bị đập trúng phải đuôi, nàng giơ chân lên mắng.

“Người nhìn lại xem mình là cái thứ gì đi, Thẩm phủ bị xét nhà, Thẩm Hành cũng không còn là thiên kim quan gia nữa rồi. Nàng ta không lên tiếng, cái loại tiện tỳ không biết ở đâu ra như người mà cũng dám đứng trước mặt chúng ta hô to gọi nhỏ, người mà xứng à?”

Vào năm sáu tuổi, Đạo Đạo được Thẩm Hành nhặt về từ giữa đồng ăn mày, khi còn chưa khôn lớn, suốt ngày nàng phải tranh ăn cướp uống với đám người cao lớn hơn cả mình, không thật không vui. Trong lòng nàng, nàng chỉ nhận cha con Thẩm Hành làm chủ, nếu ai dám bôi nhọ hai người họ, sao có thể nhượng bộ được đây.

“Xúng hay không xứng thì liên quan đến cô chắc? Tiểu thư mãi mãi là chủ nhân của ta, cho dù ngài ấy có phải bung bát đi xin cơm, ta cũng muốn đi theo sau ngài ấy.”

Sao Lưu Nhã Quân có thể chịu được sự chống đối như vậy, nàng giơ tay lên muốn tát Đạo Đạo một cái, nhưng cánh tay vừa giơ lên đã bị Thẩm Hành nắm chặt. “Tâm trạng ta giờ không được tốt, tốt nhất người đừng có chọc đến ta.”

Nàng tự nhận mình không phải kiểu người tốt tính gì cho cam, đặc biệt là vào lúc thế này. “Ha!” Lưu Nhã Quân cười giận, vừa định nói: “Ta muốn chọc giận người đấy, người có thể làm gì được ta?”

Nhưng sau khi nghĩ lại, nàng ta lại đổi giọng lập tức: “Không phải người muốn gặp Ngụy Thanh sao? Nếu như ta nói, ta có thể giúp người gặp ông ta một lần thì sao?”

Ngụy Thanh? Thẩm Hành khẽ buông lỏng tay ra. Ông ấy khai ký hiệu đó do cha nàng đưa cho, nếu như có thể gặp ông ấy để hỏi rõ sự tình, biết đâu vẫn còn hy vọng được sống. Nhưng mà, các nàng sẽ tốt bụng đến vậy sao?

“Nói điều kiện của các người đi.” Thẩm gia thê thăm đến mức này, không cần nghĩ cũng biết là do ai ban tặng, mèu đến khóc chuột đều có mục đích cả thôi.

“Điều kiện à, cũng không phải hà khắc lắm đâu.” Lưu Nhã Quân đắc ý hất tay Thẩm Hành ra.

“Người phải quỳ gối trước cửa Lâm phủ thỉnh tội với Lâm thừa tướng, sau đó đứng trước mặt dân chúng trên phố, thừa nhận mình đã nhận ba vạn lạng bạc của Lâm gia, và vì mấy đồng bạc này, người đã rời bỏ Lâm Hi Hòa.”

“Nhà người đã sa sút đến tình thế này rồi, nói hay không nói cũng chẳng còn tác dụng gì với Thất công chúa và Phủ Thừa Tướng cả. Thế nhưng, có hình thức thì vẫn tốt hơn nhiều. Chúng ta xem nào nhiệt, còn người, ngoài việc phải mất mặt mũi ra, cũng chẳng hao tổn gì.”

Nàng ta kẻ sát bên tai Thẩm Hành cười nhạt.

“Cha người làm mấy chuyện đó ở ngay giữa trường thi, Lâm thừa tướng rất không vui luôn đấy. Có kết quả như ngày hôm nay cũng là do ngày thường người kên kiệu quá sức, ta cũng chỉ tốt bụng khuyên người thôi.”

Thỉnh tội, hạ thấp bản thân, nâng cao giá trị cho Lâm phủ. Chuyện mất hết mặt mũi này, các nàng ta năm lần bảy lượt tìm đủ mọi cách nhai đi nhai lại trước mặt nàng, còn buồn nôn hơn cả mấy thứ nhặng ruồi bu quanh thịt thối.

Trương Văn Quân đứng bên khẽ khàng vỗ vỗ bụng mình, nhẹ giọng nói:

“Ngụy đại nhân cũng sắp là người chết luôn rồi, quan hệ của ông ấy và Thẩm bá bá không tệ, chưa chắc đã nhất quyết lôi kéo bá bá chịu tội cùng. Tiểu Hành, người phải suy nghĩ cho cẩn thận đây nha.”

Người ta vẫn nói, đánh xà bảy tấc, Trương Văn Quân quả nhiên đúng là cao thủ. Thẩm Hành ngược mắt, đảo qua đảo lại giữa hai người, cuối cùng nhìn sang hướng của Đại Lý Tự. Chỉ còn hai ngày, cha nàng sẽ bị xử trảm mất. Một thu

sinh cả đời chưa biết nhiều tiền là sao, giờ lại phải cõng trên lưng cái tội tham ô nhận hối lộ, còn bị phán trăm lập quyết, khỏi phải nói là trào phúng bao nhiêu.

Nhìn thẳng hai người đối diện, nàng gằn ra từng chữ:

“Nếu muốn xem náo nhiệt, sẽ như các người mong muốn.”

Trên đường đi về, Đạo Đạo nhìn nàng muốn nói lại thôi. Đây có thể là cơ hội cuối cùng để cứu lão gia, nhưng mà ai có thể đảm bảo, những kẻ kia sẽ không nuốt lời?

“Tiểu thư, có tin họ được không? Nếu tiểu thư làm rồi mà họ vẫn không chịu dẫn ngài đi gặp Ngụy đại nhân thì phải làm sao đây? Lâm gia sẽ tha cho lão gia một con đường sống sao?”

Thẩm Hành dừng bước nhìn nàng ta: “Ta chưa bao giờ tin người Lâm phủ sẽ có lòng tốt như vậy.”

“Không tin sao tiểu thư lại còn...?”

“Đồng ý với họ à?” Thẩm Hành mỉm cười nhìn nàng, “Ta đồng ý sẽ cho họ xem náo nhiệt.” Chỉ có điều chuyện náo nhiệt này là của nàng hay của họ thì còn chưa biết được.

Đạo Đạo hưng phấn nói, “Nô tỳ đã biết tiểu thư sẽ không chịu quỳ gối trước những kẻ đó mà, nhất định có cách khác để cứu lão gia, nô tỳ tin tưởng ông trời vẫn còn công bằng đó.”

Nàng quay lại mỉm cười với nàng ta, lại cúi đầu nhìn bội kiếm bên hông. Biện pháp, đương nhiên có. Lấy mạng mình đi liều mạng, cũng có thể cứu cha nàng ra.

Ngày hôm sau, giữa phố Quang An, ngay trước cửa Lâm phủ.

Mọi người đều biết đó là cửa phủ đệ Lâm thừa tướng, trong vòng mười trượng chưa bao giờ cho phép bách tính tùy tiện bước vào. Nhưng hôm nay khi cửa lớn mở ra, bên ngoài kia lại có đông người vây quanh từ vòng trong ra vòng ngoài.

Đoàn người huyền náo đứng chật nửa con phố, ai ai cũng muốn nhìn xem trong đó đã xảy ra chuyện gì. Người bên trong còn chưa kịp đặt chân ra, những người vây quanh đã năm môm bảy miệng hỏi: “Trong đó đang ồn ào chuyện gì vậy, sao nhiều người túm tụm thế chứ?”

“Đúng đấy, hay là chuyện tốt của Lâm công tử đang đến gần rồi nhỉ? Sáng sớm nay ta còn nhìn thấy kiệu của công chúa tiến vào trong phủ này luôn mà.”

“Chuyện tốt?” Một tiểu ca chen từ trong ra ngoài hừ lạnh, “Đúng là chuyện tốt, Thẩm đại tiểu thư mang nha hoàn tới tặng quan tài cho Lâm phủ, giờ vẫn đang đặt ở cửa phủ đó. Trên đó còn có lập bài vị, viết bốn chữ lớn “Chấp pháp như núi”, cứ thế ngang nhiên đặt trên ván quan tài, mặt Lâm thừa tướng cũng tái mét hết rồi.”

Chương 62

Đừng Lo, Có Ta Đây Rồi

Mọi người đang xôn xao vây quanh, bách tính muôn dân đều kinh ngạc nhìn vị tiểu ca kia.

“Có chuyện như thế sao? Cậu không nhầm đó chứ?”

“Mấy chữ “Chấp pháp như sơn” viết ở trên quan tài, chẳng phải ý nói muốn đem chôn luôn mấy chữ này sao? Đây rõ ràng là trào phúng Lâm thừa tướng chấp pháp không công minh đây mà.”

“Không phải vậy sao, ta còn nghe nói, vụ án của Thẩm đại nhân là do Lâm thừa tướng thẩm tra, chẳng lẽ có khuất tất gì chăng?”

Tiếng bàn luận bên ngoài càng lúc càng lớn, khuôn mặt của Lâm Phương Tri sa sầm hết lại, mặt mày xanh mét nhìn Thẩm Hành đang đứng ở trong sân.

“Không biết tự lượng sức! Lại còn ngang nhiên chạy tới Lâm phủ ta gây sự, ngươi tưởng đây là nơi nào?” Đường đường là phủ thừa tướng mà bây giờ nào nhiệt không khác gì cái chợ, ông còn mặt mũi gì nữa đây.

“Nơi nào?” Thẩm Hành mỉm cười nhìn ông. “Không phải là nhà ông đó sao? Hay là thừa tướng đại nhân muốn nói, những người ở đây đều không phải là người?”

“Vô liêm sỉ!!” Lâm Phương Tri tức đến đỏ bừng cả mặt. “Ngươi ngang nhiên coi thường mệnh quan triều đình, ai cho ngươi cái gan lớn thế hả?”

Thẩm Hành lại lắc đầu ra vẻ không hiểu, “Tặng quà mà còn cần lớn gan sao? Tiểu nữ nghe nói Lâm đại nhân mắc bệnh khó trị, lo lắng quý phủ không tìm được gỗ tốt làm quan tài cho ngài, vì vậy mới đi suốt cả đêm mang một cái tới đây. Sao có thể nói là xem thường Lâm đại nhân được chứ...”

Nàng lấy bài vị trên quan tài cầm xuống, chỉ vào mấy chữ to “Chấp pháp như sơn” nói: “Đây là tiểu nữ đang ca ngợi đại nhân, sao lại biến thành coi thường ngài được? Hay đại nhân cảm thấy, bản thân mình không chịu nổi bốn chữ lớn thế này?”

Thẩm Hành ung dung thong thả nói xong, nhưng từng câu từng chữ đều sắc như gai nhọn, thiếu chút nữa là khiến cho Lâm Phương Tri tức đến chết ngắt.

“Thân thể của bản quan cực kì khỏe mạnh, ai nói với ngươi là ta mắc bệnh không cứu được? Ngươi gọi hắn ra đây cho bản quan xem.”

“Là thiếu phu nhân của quý phủ ngài nói đó.”

Nàng vô tội chỉ vào Trương Văn Quân bụng bự. “Hôm qua, nàng ấy còn căn dặn tiểu nữ, nhất định phải mang quan tài tốt đến đây.”

Trương Văn Quân không ngờ mũi nhọn sẽ chĩa vào người mình, nàng hoảng hốt lắc đầu. “Không phải. Hôm qua tìm cô vốn chỉ muốn an ủi cô đừng quá đau lòng vì chuyện của Thẩm bá bá. Làm gì còn chuyện gì khác nữa, chuyện này Nhã Quân cũng có thể làm chứng.”

Lưu Nhã Quân cũng vội vàng đứng ra nói đúng.

Thẩm đại tiểu thư nháy mắt hai lần. “Ai cũng biết cô và Lưu thiên kim là khuê mật, cô nói nàng ấy có thể làm chứng, ta cũng có thể nói mấy lời kia là do hai người tự biên tự diễn với nhau thôi”.

Điều tra nhưng lại không tìm ra chứng cứ, đây đều là những điều nàng học được từ gia đình bọn họ. Lâm Hi Hòa đứng ở giữa há miệng thật to, không kìm được đành tiến lên khuyên nhủ: “Tiểu Hành, mau quay về đi, đừng nghịch ngợm nữa. Chọc giận phụ thân ta, nàng cũng biết hậu quả thế nào rồi mà.”

Cô nương đó vẫn nhỏ nhắn như ngày trước, mặc một bộ áo màu hồng nhạt và chiếc quần xanh xanh, cứ lạnh lùng đứng đó, thanh tú hết như thuở thiếu thời. Khóe mắt thỉnh thoảng lại lóe lên nét tinh ranh, giống như một con cá nhỏ, long lanh như châu ngọc tinh khiết nhất thế gian. Nếu lúc trước không quật cường như vậy, bây giờ người đứng bên cạnh hẳn đã không phải Trương Văn Quân. Thực ra trong lòng Lâm Hi Hòa vẫn rất thích Thẩm Hành, chỉ cần nàng chịu làm thiếp, thì hẳn cũng không ngại nạp nàng vào phủ. Nếu như Thẩm đại tiểu thư biết suy nghĩ của hắn, chắc chắn nàng sẽ nói: “Cút mẹ ngươi đi.”

Nhưng bây giờ nàng không có thời gian để tâm đến mấy lời người kia, nàng nhìn thẳng vào Lâm Phương Tri, nói: “Hình như Lâm đại nhân không thích món quà này chút nào, nhưng mà lễ đã mang tặng rồi, chẳng có lý nào lại lấy về thế cả. Lễ cũng đưa tới nhà, Thẩm Hành không quấy rầy thêm nữa, xin cáo từ.”

Dưới chân thiên tử, muốn bắt người thì phải có chứng cứ. Thứ nhất, Thẩm Hành nàng không nhục mạ mệnh quan triều đình, thứ hai, không vi phạm pháp luật, cứ coi như bọn họ có nói trắng thành đen, thì cũng không thể chặn họng của nhiều người đứng vây xem ở đây thế được.

Lâm Phương Tri tức đầy cả bụng không xả đâu cho hết, tức đến run người. Cuối cùng chỉ có thể xả giận xuống người Trương Văn Quân, gơ tay tát mạnh một cái.

“Ngươi làm được chuyện tốt quá nhỉ!!!”

Nếu không phải do nàng ta nói Thẩm Hành sẽ thay mặt cha mình đến đây thỉnh tội, sao ông có thể để nhiều người hỗn tạp đến đó ngó trò vui? Trương Văn Quân bị đánh, nhưng cũng không có gan dám tranh luận với Lâm Phương Tri, chỉ có thể ôm nửa bên mặt, không dám hé răng nửa lời.

“Khoan đã. Bồn cung đã chấp thuận cho ngươi rời đi sao?” Vào lúc Thẩm Hành chuẩn bị bước chân ra khỏi Lâm phủ, Thất công chúa vốn vẫn im lặng lại đột nhiên lên tiếng gọi nàng. Thẩm Hành không ngờ Tô Nguyệt Hoa sẽ lên tiếng ngăn cản, nhưng vẫn dừng chân lại.

“Không biết công chúa có gì chỉ giáo?”

Vốn dĩ hai người chẳng có quan hệ gì, huống hồ lần này nàng chỉ muốn nhằm vào Lâm phủ, đã trêu chọc nàng ta lúc nào đâu?

“Khí thế của Thầm đại tiểu thư lớn thật, chỉ là dân thường mà không hành lễ khi thấy bần công chúa, muốn đến thì đến, muốn đi thì đi. Người còn hỏi ta có gì chỉ giáo sao?”

Làn váy quét đất, nàng đi tới trước mặt Thầm Hành.

“Người không coi thường mệnh quan triều đình, nhưng người coi thường ta.”

Lần trước, trước mặt hoàng hậu và mọi người, nàng mắt hết mặt mũi, lại mất thân phận trước mặt Trương Văn Quân, cũng chính bởi vì cô Thầm Hành này đây. Mẹ đẻ nàng là Lạc quý nhân vẫn luôn căn dặn nàng, không muốn nàng qua lại cùng với Lâm Hi Hòa, cũng bởi vì nữ nhân này khiến hấn phải gánh thêm tiếng xấu.

Lúc đầu, nàng vẫn do dự có nên gả cho Lâm Hi Hòa hay không, nhưng hiện tại, Lạc quý nhân không cho nàng gả, làm sao nàng có thể bỏ mặc, cứ thế rời đi cho được.

Thầm Hành hơi nhíu mày. Từ lúc nàng mới bước vào cửa, Tô Nguyệt Hoa vẫn đứng lẫn ở trong đám người kia, cho nên nàng không phát hiện ra. Khi nàng nhìn thấy nàng ấy, nàng ấy cũng nhẹ nhàng xua tay, ra hiệu miễn lễ. Bây giờ, những lời nói này lại ngầm ý nàng bất kính.

“Công chúa nói Thầm Hành không hành lễ với công chúa, nhưng không biết công chúa lấy thân phận gì khi đứng ở nơi này. Hoàng thất xuất hành, không bày nghi trượng thì tính là cải trang, Thầm Hành chỉ nghĩ công chúa không muốn lộ thân phận ra, cho nên mình mới không hành lễ, sao có thể nói thành coi thường công chúa được?”

Nam chưa cưới, nữ chưa gả, cho dù là công chúa đi nữa, cũng không thể giống trống khua chiêng đến nhà nam tử làm khách, nàng không hành lễ chẳng qua là bận tâm đến thể diện của hoàng thất mà thôi.

“Có cải trang hay không cũng là do bần công chúa nói. Người biết rõ thân phận của bần cung mà không quỳ xuống hành lễ thì chính là vô lễ, chưa thỉnh an là tội bất kính, chiếu theo luật lệ của triều đình, đáng bị hình vả miệng.”

Thầm Hành không ngờ đóa hoa diễm kiều này lại kiêu ngạo đến vậy, nàng nhìn thẳng vào nàng ấy rồi nói.

“Công chúa thừa nhận bây giờ mình đang cải trang sao, nếu như ngài tùy tiện đi lại giữa đường cái, rồi đột nhiên thân phận bị lộ ra, thế chẳng phải cả dân chúng trên cả con phố đó đều phải cùng nhau chịu phạt à?”

Vốn dĩ Thất công chúa muốn để Thầm Hành chịu dạy dỗ một hồi, ra vẻ oai phong trêu đùa nàng một chút, không ngờ miệng lưỡi nàng lại bén nhọn đến

vậy. Nhất thời không thốt được nên lời, đành cả giận trừng mắt nói: “Cãi chày cãi cối, bỗn công chúa nói người vô lễ thì là người vô lễ, tát thật mạnh vào miệng nàng ta cho ta. Bỗn công chúa muốn nhìn xem, rốt cuộc miệng của nàng ta cứng rắn thế nào.”

Nàng không quan tâm người ngoài kia sẽ nghĩ chuyện thế nào, cơn giận này, nhất định nàng phải xả. Có lý do này của Tô Nguyệt Hoa, đương nhiên Lâm Phương Tri sẽ không chịu bỏ qua, ông nói với thị vệ trong phủ, “Còn lo lắng gì nữa? Không mau bắt lại giao cho công chúa xử lý.”

Mấy thị vệ cùng nhau tiến lên bắt nàng lại, tay của Thẩm Hành bị trói chặt.

“Công chúa làm như vậy, không sợ kẻ dưới sẽ không phục hay sao?”

“Quần chúng là ai? Bỗn cung chính là quần chúng.”

Được lắm, bỗn cung chính là quần chúng. Lúc này mà đánh trả, nhất định nàng sẽ bị định một tội danh lớn hơn. Không chống trả, chuyện hôm nay sẽ không thuận lợi được rồi.

Bàn tay thất công chúa vung lên, thị vệ cạnh bên đang muốn kéo nàng tiến lên phía trước, nhưng không biết vì sao lại không hề dịch chuyển.

Người cách nàng gần nhất còn đang duy trì tư thế đưa tay ra kéo, bất động một cách lạ kì. Thất công chúa vẫn còn vênh mặt hất hàm lên sai khiến, “Sao còn chưa áp giải nàng ta lên đây?”

Thế nhưng trả lời nàng chỉ có một khoảng không yên tĩnh đến lạ lùng.

“Người của ta cũng dám động vào, đúng là hiếm lạ.” Đột nhiên, một giọng nói ôn hòa vang lên từ phía bên cửa chính, một cách đầy lười biếng. Cả người nàng đờ đẫn, ngây dại nhìn bóng dáng gầy gò của người kia đang tiến lại thật gần. Hắn vừa cười nhìn nàng, vừa từng bước vào từng bước một, gần trong gang tấc, lại rõ ràng đến mức nàng không thể hoàn hồn.

“Ta còn tưởng nàng sẽ nhào lên đấy?” Nàng muốn nói, nhưng cổ họng lại nghẹn ngào không phát được âm thanh, rất lâu sau mới miễn cưỡng nói được ba chữ. “Tô Nguyệt Cẩm.”

Một cái tên đơn giản đến vậy, nhưng trong lòng nàng lại trăm mối tơ vò, biến đổi liên tục. Thân thể được ôm vào một vòng tay ấm áp.

Cho đến thời khắc này, nàng mới biết, hóa ra nàng đã nhớ sự dịu dàng này đến vậy. Mấy chục ngày kinh thiên biến động, nàng vẫn cố gắng nhẫn nhịn. Nàng không cho phép bản thân mình yếu đuối, không cho phép mình cúi đầu, thậm chí còn không cho phép mình nhớ hắn.

Thế nhưng, vào lúc này đây, nàng mới hiểu rõ ràng, nam tử này chiếm một vị trí vô cùng quan trọng trong lòng mình.

“Đừng lo, có ta đây rồi.”

Chương 63

Nhớ Nàng Chứ Sao

Sau khi những người ở Lâm phủ thấy rõ người vừa tới, họ hốt hoảng vội vàng quỳ xuống đất. Tô Nguyệt Hoa vẫn còn duy trì tư thế ngơ ngẩn đưa bàn tay lên, lấp ba lấp bấp nói:

“Hoàng, hoàng huynh, sao huynh đã trở về rồi?” Hấn cũng không thèm nhìn nàng ta một cái, mà lại cúi đầu nói với Thẩm Hành: “Đáng lẽ nàng phải hỏi ta câu này chứ.”

Thẩm đại tiểu thư nhất thời không hiểu được ý hấn, nhưng vẫn nghe lời hỏi lại: “A, đúng vậy, sao chàng đã về rồi?”

Lúc trước khi đi đã nói là hơn một tháng, bây giờ mới chưa tới nửa tháng...

“Nhớ nàng chứ sao.” Hấn ngắm nhìn nàng rồi từ từ nói vậy, nhìn kỹ còn thấy sắc mặt ai kia thoáng ửng đỏ cả lên.

Nhưng Thẩm Hành thà tin rằng là do hấn bị nóng, chứ không sao chấp nhận nổi vì người này xấu hổ.

Nàng bắt mắt lờm hấn một cái.

“Đề về rồi hãy nói.” Nàng không ngại chuyện thân mật giữa hai người, nhưng nhìn xung quanh đây đi, người ta còn đang quỳ đầy đất. Tình cảm chân thành đôi lầy cái nhìn thoáng qua không mấy nhiệt tình của mỹ nhân, tâm trạng Tô tiểu vương gia không tốt đẹp là bao.

Hấn khẽ cười quần lầy sợi tóc đang tung ra của nàng, hờ hững nói: “Lâm thừa tướng không thích món quà A Hành đưa tặng sao?”

Chợt nghe đến tên mình, Lâm Phương Tri hoảng sợ run rẩy cả người lên.

Quan hệ của Vương gia và Thẩm Hành, lời đồn trên phố đã lan truyền từ lâu, chỉ có điều lão không chịu tin thôi. Ai mà tin đường đường là hoàng tử lại coi trọng một nha đầu vô danh tiểu tốt, con gái một lễ quan nho nhỏ chứ.

Nhưng hôm nay xem ra, hấn đúng là sự thật.

“Hồi, hồi bẩm điện hạ. Vi thần, không phải không thích.” Lão không đoán được tính tình của vị Vương gia này, thế nhưng vào những lúc thế này, chắc chắn không thể nào đắc tội Thẩm Hành thêm được nữa. “Không phải không thích, vậy sao trông ông không vui mừng thế hả?”

Ai nhận được quan tài mà vui mừng được đây? Nhưng câu này có mười lán gan Lâm Phương Tri cũng không dám nói. “Vi thần thích, thật sự rất thích. Mắt nhìn của Thẩm đại tiểu thư đúng là tốt thật.”

“Ồ?”

Tô Thiên Tuế đi thẳng tới trước quan tài kia.

“Sao ta lại thấy chạm tro hơi tầm thường thế nhỉ, chất gỗ hơi kém, nước sơn cũng không được bóng bẩy, nhưng mà...” Hấn hiên hậu nhìn về phía Lâm Phương Tri: “Tặng cho người dùng, thì tính ra cũng tương xứng đấy.”

Mấy thứ như quan tài này ấy, ai mà chẳng biết sẽ đem tới điềm xui. Thảm Hành đưa tới, Lâm Phương Tri tức đến sôi gan. Nhưng một khi Tô Nguyệt Cẩm nói rằng quan tài này tặng phải, chắc chắn sẽ có ý nghĩa khác.

Quế Viên công công nói tiếp: “Nếu Lâm đại nhân thích, sao không nằm vào thử xem to nhỏ thế nào?”

Lão hoảng sợ đến chân run cầm cập, nửa ngày không thốt được lời nào. Ngồi tới cái vị trí này rồi, có ai còn giữ được trong sạch liêm minh. Có bị đối phương phát hiện ra chuyện gì không, khó ai biết được. “Nằm thì không cần, sau này cũng chưa chắc đã dùng đến.” Tô Thiên Tuế hờ hững liếc nhìn công lớn. “Thế cứ đặt trong viện đi nhé. Chẳng phải người ta thường nói thặng quan giống như thặng quan⁽¹⁾ sao, cũng là điềm tốt”.

“Ý Lâm thừa tướng thế nào?” Thân phận vị Thiên Tuế này ngang ngửa với thái tử. Hấn nói chưa chắc dùng tới được, có khác nào đang cảnh cáo cái đầu trên gáy lão khó mà giữ nổi. Ngay trước mặt một đám dân chúng, Lâm Phương Tri chưa bao giờ thấy mất thể diện đến vậy. Nhưng giờ đây lão đâu còn tâm tư mà bận tâm những chuyện thế này, chỉ hận Trương Văn Quân vô cớ sinh sự, tự dung tìm cho lão phiền phức lớn như vậy, ông âm thầm lảng trí năng ta trong lòng.

Trương Văn Quân gả tới Lâm phủ đã nhiều năm, sao có thể không hiểu tính tình của Lâm Phương Tri, nàng nhẹ vỗ về bụng mình, đến thử cũng không dám thử mạnh.

Thất công chúa đứng bên cạnh thấy vậy, trong lòng cũng thấy hơi khó chịu, nàng nhỏ giọng nói: “Có phải hoàng huynh đã quá đáng rồi không?” Nói Thảm Hành có hai câu thôi mà, có nhất thiết phải khiến Lâm gia mất mặt đến vậy?

Khi mình ức hiếp người khác sao không thấy quá đáng? Tô Thiên Tuế đứng đưa tám bài vị “Chấp pháp như núi”, “Dù có quá đáng đi nữa lão ta cũng phải nhận. Vừa mới rồi không phải người cũng nói thế sao?”

Con cháu hoàng thất quen sống trong nhung lụa từ nhỏ. Đọc Ngũ kinh, xem Nho học, học mãi cũng không thấy tinh thông, nhưng học làm ác bá bắt nạt người tốt thì học nhanh ghê nhỉ.

“Chuyện của Lâm gia còn chưa đến lượt người ra mặt, muốn giúp đỡ thì đợi gả tới đây hãy nói.”

Ngày thường Tô Nguyệt Cẩm rất hiếm khi nặng lời, câu này không có ý quở mắng Tô Nguyệt Hoa, nhưng trong lòng nàng ta vẫn hiểu, chẳng qua hấn đang giữ mặt mũi cho nàng thôi.

Sau đó, nàng ta nào còn dám nói cái gì thêm nữa, vội vã cúi người rời đi. Dứt khoát thu dọn những người không liên quan xong, Tô Nguyệt Cẩm tìm một chỗ ngồi xuống, lười biếng hỏi Thẩm Hành: “Nàng có đói bụng không?”

Hắn đi đường suốt hai ngày hai đêm, đến nước cũng chưa uống được một miếng. Nàng nhìn về mọi nơi đáy mắt hắn, yên lặng gật đầu, rồi sững sờ nhìn thấy vị Thiên Tuế bất lương nào đó vô cùng thân nhiên nói với Lâm Phương Tri: “Vậy thì truyền thiện đi.”

Dạy dỗ người ta một trận xong, lại không chút hổ thẹn ăn cơm nhà người ta, nhìn khắp Khánh Nguyên triều này, chỉ sợ có mình Tô Thiên Tuế mới làm được như thế.

Lúc ra khỏi Lâm phủ, trên tay Thẩm Hành còn cầm theo điếm tâm do Lâm phu nhân tươi cười kiên quyết bắt mang về. Tô Nguyệt Cẩm hỏi nàng, nếu ta không về kịp, có phải nàng cũng định ra pháp trường cướp người không đó? Nàng cúi đầu nhìn mũi giày, cũng biết việc này không thể nào gạt hắn, khẽ gật đầu một cái. Ngoài biện pháp được ăn cả ngã về không này ra, nàng thật sự không nghĩ ra một cách nào khác cả. Thế nhưng hắn không hề trách cứ nàng, mà lại vô cùng hứng thú hỏi thêm:

“Thế đã nghĩ xong đường chạy trốn chưa? Nếu có quan binh vây quét bốn phía, nàng định đào thoát thế nào?”

Thẩm Hành kinh ngạc ngẩng đầu, mờ mịt không sao hiểu nổi. Để không bị đối phương chế nhạo, nàng nhắm mắt đáp bừa: “Ta định đêm nay sẽ suy nghĩ cẩn thận.”

Hắn nghiêm nghị gật đầu, còn tranh thủ tách hạch đào đút cho nàng ăn.

Cái đầu óc của người này ấy mà, đúng là cần phải bồi bổ nhiều hơn một chút. Khi đi ngang qua cửa Thẩm phủ, Thẩm Hành dừng bước. “Mẹ ta vẫn chưa về, ta phải ở trong phủ chờ bà.” Phía trên còn dán giấy niêm phong của quan phủ, mỗi lần nàng đều phải nhảy tường vào trong. Vừa định nói chàng có muốn nhảy vào uống ly trà rồi hãy đi không, bên tai đã vang lên hai tiếng “Xoẹt xoẹt” giòn giã.

“Chàng, chàng làm cái gì đấy?!” Nàng trợn tròn mắt nhìn hắn.

“Xé giấy niêm phong chứ sao.” Tô Thiên Tuế mặt không đổi sắc bước tới: “Đêm nay ta ngủ ở đâu?”

Thẩm Hành: “...”

Quê Viên và Đạo Đạo vẫn luôn là hai người bạn nhỏ cùng chung chí hướng, sau khi giúp hai người thu dọn phòng ốc xong, hai người cùng vui vẻ chạy đi tám chuyện. Tô Nguyệt Cẩm nói hắn phải vào cung một chuyến. Nàng biết tất nhiên là vì chuyện của cha nàng, bèn gật đầu đồng ý. Tô Nguyệt Cẩm đi rồi, Thẩm Hành cũng không thấp nền trong phòng, chỉ lẳng lặng nằm trên giường.

Đây là phòng của cha nàng, đệm lót trên giường không mềm mại bằng giường nàng, là thói quen từ lâu của Thẩm Quát. Bất kể trời đông giá rét khắc nghiệt ra sao, ông vẫn chỉ lót một lớp đệm trên giường.

Ông nói, ông học theo trong sách. Lót đệm đơn mỏng, lưng mới nằm thẳng. Trước kia nàng không hiểu được đạo lý trong lời nói đó, còn thấy ông cổ hủ. Nhưng giờ đây, hóa ra đó lại chính là đạo làm quan của cha nàng.

Nhà cao cửa rộng ba ngàn, đêm ngủ tám thước, ruộng tốt mênh mang, ngày ăn một ca.⁽²⁾

Như một cách tự hạn chế đối với bản thân, ba năm làm tri phủ thanh liêm, cha nàng hoàn toàn có thể vợ vét đến mười vạn lượng bạc, đâu phải ông không có cơ hội vợ vét, chẳng qua là xem thường mà thôi. Tham quan không tham, chuyện này có đáng trào phúng không cơ chứ? Ngửi hương mực thoang thoang trong phòng, nàng cứ thế ngủ thiếp đi. Khi mở mắt ra, ngọn đèn đã sáng. Nàng tưởng Tô Nguyệt Cẩm đã về, xoa mắt ngồi dậy, không ngờ lại phát hiện có ánh đao lóe qua trong phòng.

Nàng nắm chặt bội kiếm bên hông theo bản năng, còn chưa kịp ra tay đã bị đối phương điểm vào mạch môn.

Búi tóc trên đỉnh đầu bị một cái trụ ngọc gõ nhẹ ba cái, nàng nghe thấy một giọng nói đã vô cùng quen thuộc.

“Công phu kém như vậy rồi à, cũng may không đi giang hồ hành tẩu. Cha con đâu? Sao ta thấy chân dung của lão dán đầy đường thế hả, lão ấy thăng quan rồi?”

Nàng nhìn nữ tử kia rồi lắc đầu thật mạnh, trong đầu đặc quánh. Một lát sau mới nói ra một chữ.

“Nương.”

Ghi chú:

1. Ở đây Tô Thiên Tuế đang chơi chữ, từ “thăng quan” phía trước “quan” nghĩa là quan tài, còn từ “thăng quan” phía sau “quan” nghĩa là quan chức.

2. Câu nói trên là một châm ngôn của người Trung Quốc, ý khuyên không nên xa hoa lãng phí. Cho dù có nhà cửa ngàn mẫu, đêm cũng chỉ ngủ hết tám thước, cho dù ruộng tốt mênh mang, ngày cũng chỉ ăn hết một ca lương thực.

Chương 64

Đứa Bé Là Của Ta

Nương của Thẩm Hành quay về đúng là chuyện thần kỳ. Làm trang chủ của sơn trang Văn Hà lớn nhất giang hồ, bà không biết chữ, không để ý chuyện

nhà, thậm chí chuyện của sơn trang bà cũng không hỏi đến, việc thích làm nhất là đi chu du khắp muôn nơi.

Làn váy đỏ rực như đóm lửa, một thanh song đao, thêm một cái tẩu thuốc bằng ngọc chưa từng rời khỏi tay, cuỡi con lừa già mà người ngoài chẳng thể nào đung được.

Bà tiện tay nhét một ít hoa lan vào trong nõ điều, nhẹ nhàng hít một hơi, trong khói thuốc lượn lờ, bà hỏi Thẩm Hành: “Sao lại không nói gì? Hay là nhìn thấy nương nên mừng quá?”

Gần đây trên giang hồ có mấy chuyện phiến lòng, khiến cho bà phiền muộn mãi không thôi, bây giờ mới trốn về núi Uyển Trì hưởng thụ được mấy ngày thanh nhàn. Mặc dù về trễ hơn một chút, nhưng chẳng lẽ lại không cười với bà được một cái? Nhấc ngón tay chỉ vào bản cáo thị trong tay, bà hơi khó hiểu: “Về cũng không tệ, còn đẹp hơn cha con một chút. Nhưng ta chẳng quen mặt chữ nào trên đây cả, con đọc cho ta nghe đi.”

Bà không hiểu chuyện triều đình, cũng không kinh ngạc khi khắp thành đều dán cáo thị về Thẩm Quát. Dù sao cũng là kinh quan, tình cờ lộ diện cũng có thể xảy ra. Chỉ có điều, thứ bà không hiểu là những chữ bên xuất hiện ở dưới bức họa kia.

Thẩm Hành không biết nếu người ngoài nhìn thấy nương của mình vô tâm vô phé cảm thờ cáo thị tuyên án tử hình của chồng mà mặt vẫn cười như hoa như ngọc thì sẽ nghĩ thế nào. Nói chung là lòng nàng cứ hỗn độn ngược xuôi.

Một mặt, nàng mong bà ấy trở về, một mặt nàng lại lo bà sẽ trở về.

Trên giang hồ, ai mà không biết tính tình kì quặc của nương nàng kia chứ, nhất là cái tính nóng như lửa. Nếu nàng nói cho bà biết, cha nàng bị tuyên án tử hình, ngày mai sẽ bị chém đầu, ai mà biết được bà ấy sẽ làm ra chuyện gì.

“Cái này, thật ra là...”

Nàng cân nhắc câu từ một chút, trước tiên phải nghĩ ra lý do gì đó để lấp liếm cho qua, ai ngờ vừa mới mở miệng ra đã nhìn thấy Đạo Đạo mang theo chăn chiếu đẩy cửa bước vào.

Nàng ấy nói: “Tiểu thư, đêm khuya gió lạnh, tiểu thư nên... A!!! Phu nhân, là phu nhân sao!!! Phu nhân trở về rồi!”

Trong lòng Thẩm Hành kêu thầm không ổn, bản lĩnh “hậu đậu” của Đạo Đạo nàng đã chứng kiến nhiều lần, cho nên không đoái hoài đến chuyện gì thêm nữa, giày cũng không kịp đi, cứ thế xông lên để bịt miệng nàng ta lại. Ai ngờ trong lúc vội vàng, nàng mắc phải sai lầm, trượt chân một cái rồi té nhào xuống đất, nàng nghe thấy giọng nói vô cùng rõ ràng của nàng ta: “Phu nhân không biết à, quý phủ của chúng ta xảy ra chuyện lớn rồi. Lão gia bị phán tội tử hình, ngày mai sẽ xử trảm, giờ vẫn đang bị nhốt trong thiên lao của Đại Lý tự đây.”

Nàng nằm trên mặt đất, trong lòng chỉ còn một suy nghĩ: Có thể bóp chết nàng ta không? Có thể không? Bên tai là tiếng gió nhẹ nhàng lúc nương nàng rời đi, nàng nhìn cánh cửa sổ gỗ vẫn còn thấy đung đưa, cả người chìm trong bóng tối không cách nào kiềm chế nổi.

Đạo Đạo vừa đi đến diu nàng, vừa ân cần thăm hỏi: “Tiểu thư, sao lại không cẩn thận thế này? Phu nhân đi đâu thế ạ?”

Khóe miệng của nàng giật giật, lạnh lùng đáp lại: “Bà ấy không đi đâu cả, chỉ đi cướp ngục thôi.”

Đôi mày là tiếng kêu gào như lợn chọc tiết của Đạo Đạo. Quế Viên nghe thấy thì vội vàng vào theo, lo lắng hỏi: “Bây giờ Thảm tiểu thư có muốn đuổi theo không? Vương gia đang thương nghị với thánh thượng, nếu lúc này mà xảy ra chuyện thì không biết phải làm thế nào cho phải?”

Nàng vô cùng bình tĩnh bò dậy, cẩn thận đi giày vào, “Không có chuyện gì đâu, chúng ta cứ ở trong viện đi, một lúc nữa bà ấy sẽ về thôi.” Quả nhiên, lời vừa nói xong chẳng bao lâu thì Lục Nhận Hồi đã vào từ cửa lớn. Tẩu ngọc chuyển động trong tay, mắt tự nhiên nói lại: “Quên mất không hỏi mọi người, Đại Lý tự đi đường nào ấy nhỉ?”

Nói cho bà thì bà tìm được chắc? Nương nàng mù đường số một. Năm xưa, lúc đưa nàng đến Thảm phủ, hai người đi vòng quanh kinh thành ròng rã một tháng trời mới tìm được đến nhà. Vì vậy, trên mái hiên của Thảm gia quanh năm suốt tháng vẫn luôn cài một mảnh vải đỏ, đó là để bà dễ dàng tìm được thấy nhà.

Quế Viên bước lên trước mấy bước, nhẹ giọng động viên: “Thảm phu nhân không nên lo lắng, việc này chỉ cần chờ một chút, chắc sẽ có tin tức thôi.”

Bà nhìn chăm chăm gương mặt mập mạp kia một lúc lâu, rồi đột nhiên vươn tay ra néo néo. “Đây là người trong phủ chúng ta sao? Sao lại mập mạp thế này?”

Đối với việc thỉnh thoảng bà sẽ phát bệnh thần kinh một lúc, Thảm đại tiểu thư đã tập mãi thành quen, nàng đi lên trước cứu lấy Quế Viên.

“Đây là Quế Viên công công hầu hạ bên cạnh Thiên Tuế gia, nương đừng néo néo nữa.”

Lục Nhận Hồi nháy mắt một cái, đáp liền: “Ta còn thắc mắc sao quý phủ nhà mình lại có thức ăn ngon như vậy được chứ.”

Tiện tay bà xoa xoa song long đao: “Ta phải đi thăm cha con, con nói vị trí thiên lao cho ta biết đi.”

Bà không đợi được đến ngày mai. Người ngoài không hiểu vị kia, nhưng bà thì hiểu ông rất rõ. Lúc phải chịu khổ, ông sẽ chẳng than một chữ. Sao Thảm Hành lại không biết suy nghĩ của nương mình, thường ngày thì có vẻ không

quan tâm đến ông, thế nhưng người ngoài chạm vào một cái thoi cũng dùng hòng chạm được.

“Bọn con cũng không biết thiên lao ở đâu, nương cứ chờ thêm chút nữa, rồi sẽ có tin tức ngay thoi.”

“Chờ?” Lục Nhạn Hồi nhíu mày, “Vậy thì tự ta đi tìm.”

Dứt lời thì tung người nhảy lên bức tường. Sao Thảm Hành có thể bỏ mặc bà ấy rời đi vậy được, nàng vung dây thừng từ trong tay áo ra, quấn chặt lấy hông bà. Để cho bà đi hỏi, có khi còn hỏi được tới cửa hoàng cung, đến lúc đó đi thu dọn cục diện lại càng không hề dễ.

Sợi dây này được mua trước khi Thảm Quát đi tù. Sợi dây thừng to hơn cổ tay, nhưng Lục Nhạn Hồi chỉ xoay người, lắc mình mấy cái đã thoát được ra ngay. Thảm Hành không còn cách nào khác, đành phải rút kiếm ra ngăn cản, hai nương con cứ giao thủ trong không trung như vậy. Công phu của nàng là do Lục Nhạn Hồi tự tay truyền dạy, nghĩ cũng biết ai sẽ hơn ai một bậc, qua vài chiêu thức đã bị đánh rơi xuống thẳng bờ tường.

Nhìn thấy bà ấy chuẩn bị rời đi, nàng liền cuống quýt hét to một tiếng: “Con đang mang thai, nếu nương cứ quyết phải rời đi như vậy, con sẽ nhảy từ trên này xuống. Làm đau tôn nhi của nương, nhất định cha sẽ trách nương.”

Lục Nhạn Hồi nghe thấy vậy thì cứng đờ cả người, Thảm Hành tranh thủ lúc bà không để ý thì nhanh chóng điểm huyết đạo của bà, cuối cùng mới thở phào nhẹ nhõm. Nhưng mà, như vậy cũng chưa xong. Bởi vì nàng phát hiện ra, sau khi nói xong câu nói đó, hai người còn lại trong sân đều rơi vào trạng thái dò xét kỳ lạ, liếc mắt nhìn nhau rồi bắt đầu xôn xao luận bàn. Dùng đầu ngón chân nghĩ cũng biết họ đang cười nói chuyện gì.

Bất đắc dĩ, Thảm Hành lắc đầu một cái, vừa định nói: “Các người đừng có đoán mò, là ta gạt nương thoi.”

Nhưng chưa gì đã nghe được một tiếng ho rất khẽ. Chẳng biết Tô Nguyệt Cẩm đã trở về từ lúc nào, hẳn đang dựa người vào cửa lớn nhìn nàng. Khóe môi hơi nhếch lên, cái vẻ lười biếng như đang xem kịch vui.

Khuôn mặt Thảm Hành đỏ bừng như gấc chín, hận không thể đào một cái lỗ mà chui xuống ngay luôn. Lục Nhạn Hồi vẫn duy trì động tác cứng nhắc, đường đường chính chính hỏi nàng: “Cha đứa bé là ai vậy?”

Tô tiểu Vương gia vừa cười vừa đi vào, ôn hòa nói: “Nhạc mẫu, đứa bé là của con.”

Lần này, đúng là có trăm cái miệng cũng chẳng thể bào chữa được rồi.

Người ta vẫn nói cha mẹ vợ nhìn con rể, càng nhìn càng vừa mắt. Lục Nhạn Hồi làm trang chủ cả một sơn trang lớn như vậy cũng không phải là ngoại lệ. Sau khi huyết đạo được khai thông, chuyện đầu tiên bà làm là cẩn thận nhìn

ngắm Tô Nguyệt Cẩm, nhìn đủ rồi mới nghiêm túc nói một câu. “Quả nhiên hoa nhài vẫn thích cắm phân trâu, lúc ta gả cho Thảm Quát, trên giang hồ rất nhiều người nói vậy. Không ngờ Thảm Hành lại có vận may tìm được một bãi phân trâu tốt thế này, quả thực không tồi.”

Vốn dĩ Thảm Hành chẳng ôm bất cứ hi vọng nào với học thức của nương mình, nhưng bị hình dung thành... Bất kể là ai cũng khó mà vui nổi. Mặt nàng tối sầm lại, vội vàng bay tới bên cạnh bà: “Tốt xấu gì con cũng là con ruột của nương, nương để cho con chút mặt mũi đi.”

Bị tẩu thuốc của bà đẩy qua một bên, trở thành con nuôi chính hiệu. Tâm tình Tô Thiên Tuế hiếm khi tốt đến vậy, nghe nói nhạc mẫu muốn đi gặp nhạc phụ, hẳn không buồn nghĩ ngợi dẫn mọi người đi tới thiên lao.

Lúc mọi người đi vào, Thảm Quát đang quay lưng về phía cửa, nghịch mấy cọng rơm cọng rạ. Bóng lưng cô đơn khiến người ta nhìn thấy mà khó chịu. Thảm Hành gọi một tiếng “Cha”.

Ông cũng không quay đầu lại, còn ngâm nga: “Nhân sinh tự cổ thùy vô tử, lưu lấy lòng son chiếu sử xanh.” (Từ xưa đến nay có ai là tránh khỏi cái chết, thà rằng giữ lại tấm lòng trung nghĩa soi sáng sử xanh.)

Thê hiện khí khái nho sinh quá mức. Lục Nhạn Hồi giơ tay chém đứt luôn xiềng xích, đi thẳng vào nói: “Thảm Quát, ông có khỏe không?”

Thân hình ông hơi run lên, nhưng nhanh đến mức sét đánh không kịp bịt tai, ông đã hủy sạch sành sanh hình tượng lúc trước, vội vàng ôm lấy chân nương nàng, vừa khóc vừa nói: “Nhạn Hồi, nàng đến rồi à, ta nhớ nàng lắm đấy.”

Chương 65

Mãi Định Li Phủ⁽¹⁾

Nhìn cảnh chim nhỏ nép vào người trước mặt, tất cả mọi người đều cứng đờ ngơ ngác, chỉ có Lục trang chủ đã quá quen cảm cán ngọc gõ gõ đầu ông.

“Còn tinh thần mà dờ hơi nữa hả, xem ra những tháng ngày vừa rồi cũng không tệ là bao.”

“Nào có.” Thảm đại nhân hít hít mũi tủi thân: “Thức ăn ở đây khó ăn lắm, ta gầy rộc rồi này.” Mọi người lại yên lặng chuyển tầm mắt đến bốn mẹt một canh trên nệm rơm, bữa ăn này, đúng là, không ra sao cả.

Quản ngục đứng bên cạnh run chân nói với Tô Nguyệt Cẩm: “Vương gia, việc này không hợp phép tắc lắm.” Nào có đạo lý đi thăm tù lại được vào bên trong nữa chứ.

Tô Thiên Tuế khó hiểu nhìn hẳn ta. “Ta có thấy gì đâu, người thấy cái gì à?” Quản ngục lại tiếp tục run chân cầm cập.

“Tiểu nhân cũng không thấy gì hết.”

Võn Thâm Hành đang định trò chuyện với cha mình đôi câu, thế nhưng người nào đó lại chẳng buồn hứng thú. Ông kéo tay “kiều thê” rồi bực bội nói với nàng: “Hành Hành, sao con vẫn còn ở đây vậy? Đừng làm phiền ta và nương con nói chuyện tâm tình nữa.”

Nàng đen mặt nhìn người cha không có lương tâm kia, câu trọng sắc khinh bạn đúng là quá đổi thần kỳ, đi tới đâu, ở bất cứ lúc nào cũng có thể phát huy ý nghĩa.

Phúc thẩm vụ án làm rối kỹ cương trường thi, tam đường không đổi, nhưng chỉ làm dự thính, quan viên chủ thẩm đổi thành Đoan Vương Tô Nguyệt Cẩm. Khi thánh chỉ hạ xuống, cả người Thâm Hành mờ mịt như chìm giữa màn sương.

“Chủ thẩm đại nhân” an vị cách đó không xa, ung dung nhìn thoạt bản mới mua. Nàng bước tới từng bước bám chặt rồi nhỏ giọng nói: “Chàng đi hết mấy cửa sau rồi thế?”

Tiền lệ phúc thẩm án do Đại Lý Tự định án không có nhiều, chuyện này có khác gì biến tướng của việc thánh thượng thừa nhận mình đã định tội sai. Hấn suy nghĩ một hồi, rồi vô tội đáp:

“Cửa sau là nương ta đi, ta cũng không rõ lắm.” Hoàng hậu nương nương đi thuyết phục? Là thổi gió bên gối trong truyền thuyết đó sao? Thẩm đại cô nương trợn tròn hai mắt nghĩ suy, nàng thấy chuyện này không thể để người ngoài nghe được. Tô Nguyệt Cẩm càng nhìn càng buồn cười, nhưng cũng không nói gì.

Gió đúng là do nương hấn thổi, nhưng có phải ở bên gối hay không thì có hơi khó nói, nói chung gần đây sắc mặt cha mình không được tốt cho lắm.

Dù thế nào đi nữa, đầu của Thâm Quát tạm thời vẫn được bảo vệ, Lục Nhận Hồi thu dọn hành lý vào thẳng thiên lao luôn, để phòng tránh việc ra rồi sẽ không thể nào tìm nổi cửa lao Đại Lý Tự.

Hai vợ chồng già mỗi ngày bốn bận một canh, tháng ngày trôi qua, hình như còn thoải mái hơn cả sống bên ngoài. Nửa tháng trước ngày khai thẩm, thánh thượng hạ lệnh tra xét rõ ràng tất cả các nhân chứng. Thâm Hành cứ tưởng Tô Nguyệt Cẩm sẽ tới tìm Ngụy Thanh trước, không ngờ hấn lại đưa nàng đi tới sòng bạc nổi danh nhất kinh thành.

Mặc trên người cẩm bào hoa lệ phú quý, nàng mắt tự nhiên kéo kéo mấy miếng ngọc bội giá trị không nhỏ dặt nơi eo.

“Ta đeo nhiều quá phải không? Trông thô tục quá.” Tuy nàng đã từng nữ phần nam trang không ít lần, nhưng bình thường nàng vẫn hay hóa trang thành phong cách đại hiệp hơn. Tô Nguyệt Cẩm cười cười giúp nàng sửa sang lại áo mũ.

“Không tục khí thì sao giống kẻ coi tiền như rác chứ?” Sòng bạc là nơi tập trung đủ mọi loại người, vừa mới xóc màn lên, một thứ mùi hỗn tạp của khói thuốc pha lẫn mùi mồ hôi đã phả ngay vào mặt. Tiếng xúc xắc rào rào vang lên, thỉnh thoảng lại nghe thấy lời kêu thét “Đặt xong buồng tay” xé cổ họng của nhà cái sòng bài.

Có kẻ đắc chí, có người khóc lóc, Thẩm Hành quan sát một vòng xung quanh, đứng ở đây rồi mới thấy, có những điều ngày thường người ta khó có thể thấy được giữa thế gian muôn hình vạn trạng.

Tô Nguyệt Cẩm tùy tiện tìm một chỗ ngồi xuống rồi nói với Thẩm Hành: “Đánh cược vài ván đi.”

Nàng lấp bắp nhìn hắn, nhỏ giọng nói: “Ta chưa chơi cái này bao giờ.”

“Chỉ là đoán to nhỏ thôi mà, nhà cái sóc xúc xắc, nàng ném bạc là được.”

Trong suy nghĩ của Thẩm Hành, hắn không bao giờ làm chuyện mà mình không nắm chắc. Hắn nói đánh cược, có lẽ cũng phải đến hơn chín mươi phần trăm là cầm chắc chiến thắng.

Thế nhưng. “Vậy chúng ta đặt lớn hay đặt nhỏ?”

“Tùy nàng đi, thích đặt bên nào cũng được.”

Thẩm Hành “... ”

Ở sòng bạc có một vài quy củ bất thành văn, ví như một lần đặt tiền không thể dưới mười lạng, hoặc là năm mươi lạng. Như sòng bạc này đây, không được đặt dưới năm mươi lạng. Thẩm Hành không biết Tô Nguyệt Cẩm đang suy nghĩ cong cong queo queo cái gì, nói chung là lần này mang tới hơn ba ngàn lượng bạc, thua sạch vốn liếng.

Tâm trạng khi phải đứng trơ mắt nhìn đồng bạc rơi vào hầu bao người khác, thật khó có thể diễn tả được bằng lời. Nàng đưa tay đẩy đẩy Tô Nguyệt Cẩm, nước mắt lã chã nói:

“Người ta vẫn nói tình trường đặc ý đánh bạc thất ý, thời gian này chúng ta nên ít tới mấy chỗ này đi thôi.”

Tô Thiên Tuế không hổ là kẻ “lắm tiền nhiều của”, hắn móc thêm một xấp ngân phiếu ra. “Lần này chúng ta đặt nhỏ đi.”

Rõng rã ba ngày, ngày nào bọn họ cũng tản bộ trong sòng bạc một vòng. Nhân viên sòng bạc nhìn thấy họ, người người vén màn, nhà nhà nghênh đón.

Một tiểu ca có nói: “Công tử lại tới rồi à, nhìn hoa văn tiền đồng trên quần áo công tử là biết, nhất định hôm nay ngài sẽ thắng lớn đó.”

Thẩm Hành bĩu bĩu môi, giữ rịt bạc trong tay nhất quyết không khen thưởng. Bọn họ dám lén lút gọi nàng là “tán tài đồng tử”, tưởng nàng không biết chắc? Vừa mới quảng năm mươi lượng bạc xuống chiếu bạc, người sóc xúc xắc của

Thẩm Hành không nằm trong số ba nhóm này. Ba ngày ở sòng bạc, nàng cũng gắng hết sức nói khẩu âm Du Uyển. Ở trong mắt Trương Mộc Sinh, không cần nghi ngờ gì nữa, trên mặt nàng chắc chắn có khắc mấy chữ to: “Mỏ bạc nhanh đào.”

Hắn cười híp mắt chạy tới vái chào, rất hiền hòa bảo:

“Nếu hai vị gia chưa chơi thoải mái thì sao không mượn thêm ít bạc mà đánh cược tiếp? Dù sòng bạc Hối Phong không phải sòng bạc lớn, nhưng ở đây cũng có chỗ “Cầm đồ”, nếu ngài có mang khế ước nhà đất theo, vậy thì mọi chuyện sẽ dễ nói hơn nhiều, không biết hai vị có ý định này không?”

Cầm đồ là một hình thức đi vay nặng lãi, cũng là hoạt động bí mật phổ biến của mấy tiền trang trên phố. Nhưng những kẻ này sẽ không thường lộ diện, mượn bạc rồi ắt phải chịu lãi cắt cổ nhận chín trả mười ba.

Có nghĩa là, mượn một vạn lạng bạc, mình cầm được chín ngàn lạng, nhưng khi trả nợ, sẽ phải trả tới mười ba ngàn lạng, hơn nữa còn là tính chồng lãi hàng ngày, gọi là lãi mẹ đẻ lãi con.

Thẩm Hành và Tô Nguyệt Cẩm liếc mắt nhìn nhau, cười nói.

“Hôm nay đang chơi vui, cầm đồ cũng được. Nhưng mà ta không tin mấy tiền trang nhỏ lại lịch không rõ ràng. Nếu chỗ Trương quản sự nói có thể lọt vào mắt ta, cũng có thể chơi đùa thêm chút nữa”.

Nói xong, hắn tiện tay thả tờ khế ước nhà đất đã chuẩn bị từ trước lên mặt bàn.

Ghi chú:

1. Đã đặt cược rồi thì không thể rút lại được nữa.